

Udskriftsdato: 18. december 2025

KEN nr 10324 af 18/01/2024 (Gældende)

Udlændingenævnets afgørelse af 18. januar 2024 – Familiesammenføring – Anden familie - Afvisning

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: FAM/2024/127

Udlændingenævnets afgørelse af 18. januar 2024 – Familiesammenføring – Anden familie - Afvisning

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2024 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en libanesiske statsborgers ansøgning om familiesammenføring til sin herboende søster, da ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark på baggrund af et visum. Inden dette visum udløb, søgte ansøgeren om visumforlængelse. På tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring var ansøgerens visum udløbet, og ansøgningen om forlængelse af visum var forsat under behandling.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] november 2022 af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført.

[Ansøgerens] ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er således afvist, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 6.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det forhold, at [ansøgeren] havde et besøgsvisum til Danmark, der var gyldigt i 53 dage i perioden den [...] april 2022 til [...] juni 2022, og at hun på et tidspunkt, hvor hun fortsat havde et gyldigt visum i Danmark, den [...] maj 2022, indgav en ansøgning om forlængelse af sit visum, ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at [ansøgerens] ansøgning om familiesammenføring først blev indgivet i Udlændingestyrelsen den [...] august 2022, og at hendes visum på det tidspunkt var udløbet.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det følger af ordlyden af udlændingelovens § 9 c, stk. 6, 1. pkt. at en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, blandt andet hvis ansøgeren har fået bemyndiget et visum til Danmark efter § 3 a, eller hvis ansøgeren har fået sit visum forlænget efter udlændingelovens § 4 b.

Udlændingenævnet henviser herved endvidere til lovens almindelige bemærkninger (Lov nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 6.1.2.), hvoraf det bl.a. fremgår, at udlændinge, der har ophold i Danmark på grundlag af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold eller i medfør af EU-reglerne, kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 c, stk. 6, at lovændringen indebar en skærpelse af reglerne for, hvornår en ansøger kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet.

Det fremgår således af bemærkningerne til loven (afsnit 6.1.2.):

”at udlændinge, som opholder sig ulovligt i Danmark, kun kan indgive ansøgning her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Forslaget sigter navnlig til ansøgninger om familiesammenføring, hvor det på baggrund af en umiddelbar vurdering ikke kan afvises, at der er et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8.

Det foreslås, at dette også skal gælde for udlændinge, som har fået afslag på opholdstilladelse og har fået en frist for udrejse, og som således er pålagt at udrejse af Danmark. Også udlændinge, som allerede har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, foreslås omfattet af de skærpede regler. Hensigten er at imødegå tilfælde, hvor udlændinge forsøger at trække sagsbehandlingen i langdrag og forlænge opholdet i Danmark.

Det vil således kun være Danmarks internationale forpligtelser, der kan begrunde, at en ansøgning fra en udlænding, som har ulovligt ophold, som har fået en udrejsefrist, eller som allerede har en ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan tillades indgivet.”

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det hverken i ordlyden af udlændingelovens § 9 c, stk. 6, eller af bestemmelses forarbejder kan udledes, at en ansøger der har indgivet en ansøgning om visumforlængelse har lovligt ophold efter bestemmelsens forstand, således at ansøgeren kan indgive sin ansøgning om familiesammenføring her i landet.

Udlændingenævnet finder således, at det forhold, at [ansøgeren] på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen havde ret til at opholde sig i Danmark på baggrund af sin visumforlængelsesansøgning, ikke kan medføre, at sagen om familiesammenføring skal tillades indgivet.

Det til klagen anførte om, at [ansøgeren] afleverede sit pas i Udlændingestyrelsen, da hun søgte om forlængelse af sit visum, og at hun i den forbindelse fik udstedt et midlertidigt pas af styrelsen, hvilket må anses for en bekræftelse af hendes processuelle opholdsret under behandlingen af ansøgningen af visumansøgningen, at hun ikke modtog svar fra styrelsen før den 23. januar 2023 – efter ansøgning om familiesammenføring var blevet afvist – og at hun i den forbindelse fik sit pas retur, hvorfor hendes forlængede ophold må betragtes som lovligt ophold, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således ikke, at [ansøgeren] på baggrund af Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med hendes visumforlængelsessag har givet hende en berettiget forventning om, at hun måtte indgive en ansøgning om familiesammenføring, før hun havde et gyldigt forlænget visum.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det som altovervejende hovedregel er ansøgers ansvar at sikre overholdelsen af betingelserne for at indgive ansøgningen. Det fremgår i den forbindelse af udlændingemyndighedernes hjemmeside, at man må indgive en ansøgning om familiesammenføring – og få den behandlet i Danmark, hvis man opholder sig lovligt i Danmark på baggrund af et gyldigt visum, et forlænget visum, på visumfrit ophold eller på forlænget visumfrit ophold.

Det til klagen anførte om, at [ansøgerens] mor er alvorligt syg, og i øjeblikket er i palliativ behandling på plejehjemmet, [...], og hun har brug for hendes nærvær og opmærksomhed, samt at plejehjemmet, hvor

[ansøgerens] mor opholder sig har vurderet, at [ansøgerens] mors tilstand bliver bedre, når [ansøgeren] er hos sin mor, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at [ansøgeren] har søgt om familiesammenføring til sin søster, [G], og således ikke til sin mor. Udlændingenævnet kan således ikke ved denne afgørelse vurdere et eventuelt afhængighedsforhold mellem [ansøgeren] og hendes mor.

Udlændingenævnet bemærker, at det fremgår af sagens oplysninger, at [G] har været primær kontaktperson imellem det lægefaglige personale og moren vedrørende morens helbredsforhold, og at det forhold, at [ansøgeren] hjælper sin søster i forbindelse med denne rolle kan ikke i sig selv danne grundlag for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge et beskyttelsesværdigt familieliv mellem [ansøgeren] og søsteren, [G], da der ikke mellem dem ses at være en helt særlig tilknytning, der er ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at et land kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem voksne søskende vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Ej heller det forhold, at til klagen er anført, at [ansøgerens] danske familie, som består af 4 søskende, mor og far, bor fast i Danmark og at [ansøgeren] er desperat efter at være sammen med dem som en mental hjælp i forbindelse med både sin mor og tabet af [ansøgerens søn] få måneder forinden, kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et manglende familienetværk samt at generelle sociale problemer i en ansøgers hjemland ikke i sig selv er nok til at, ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, skal tilladelse indgivet, jf. § 9 c, stk. 6.

Udlændingenævnet skal hertil gøre opmærksom på, at § 9 c, stk. 6, alene er en proceduremæssige forskrift, og at der herved ikke er taget stilling til, om en korrekt indgivet ansøgning efter § 9 c, stk. 1, vil kunne imødekommes.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. ”

FAM/2024/27